

— Не ти се приказва? — забелязахъ азъ. — Твоя воля... Азъ се отбихъ само да те видя. А какво е станало съ Сатанаилъ? Лежи като умрѣлъ.

Но той дори не обърна очи къмъ него. Само нѣкакъвъ мускулъ конвулсивно потрепна по бузата му и очитъ сякашъ се разшириха.

Това ме порази. Сатанаилъ бѣше неговата любовъ, той се отнасяше съ него като съ човѣкъ. Азъ се наведохъ и го побутнахъ по гърба. То, наистина, бѣше мъртво, но още топло.

Азъ потреперахъ отъ едно особено чувство и съ отвръщение помислихъ за смърть причинена при опитъ. Погледнахъ въпросително приятеля си, но той пакъ не продума. Съ ржце здраво скръстени на гърдитъ, въ дълга бѣла престилка, той изглеждаше като жрецъ. Жрецъ на най-суровата религия — науката.

До него, на масата, стоеше нѣкаква черна кутия приличаща на голѣмъ фотографически апаратъ. И пакъ, незная какъ, мислитъ ми, изведнажъ, свързаха смъртта на Сатанаилъ и цѣлата необикновена атмосфера въ лабораторията съ тази кутия. Тя ми се видѣ зловеща. Азъ се отдръпнахъ инстинктивно отъ нея. Тогава Асенъ, изведнѣжъ, трепна и съ свѣтквично движение взе апарата въ ржцетъ си. Въ това посѣгане имаше такова напрежение и тревога, че азъ се сепнахъ.

— Виждашъ ли това? — внушително каза той...

— Тукъ е заключена смъртта...

Азъ потреперахъ и съ учудване извикахъ:

— Значи това е! И Сатанаилъ?

— Да... — отвърна Асенъ каточели съ възторгъ въ който едва ли нѣкой би могълъ да съзре печаль.

Все пакъ, въ гласа му имаше сѣнка на пе-